

то недвусмислено показва избраното ултимативно заглавие, творбата ще се разгърне като устремно преодоляване на *границата*, или по-точно – като неотменимо надмогване на *отсамното* пространство. Разбира се, съдържащият се твърде прагматичен повик към деятелност в „Напред!“ („Кой може да търпи / да стои с скръстени ръце...“) е сериозен довод да не забележим *границата* и изобщо да се отнесем изцяло пренебрежително към вдъхновените лозунгови императиви на лирическият говорител. В действителност спецификата на стихотворението „Напред!“ произтича именно от опозицията *там* – тук, която не просто е внедрена в неговия текст, а изпълнява далеч по-значима роля – тя е структурираща. Митичното наречие *там*, чиито ботевски генезис и контекст на употреба са толкова парадно афиширани, подтиква да запозреem в присъствието му нещо повече от рутинно пренасяне-боравене с чуждо поетическо слово. В творбата на Яворов митичният деиктизъм въздейства не само агитационно-осведомително, а определено е слобит с фатическа функция: *там...*, *там...*, *там...* започва да звучи заклинателно. Поради това, освен че обозначава една конкретна *оттатъшна* реалност, продукт на актуалната политическа ситуация, *там* същевременно надхвърля тясно политическия смисъл. С една дума – *там* престава да указва *там-оттатък* („зад сините гори“), а скорошно се превръща в знак, непреднамерено разкриващ и внушаващ символични значения. Естествено, по въздействието си *там* у младия Яворов е несравнимо по-бедно от трансценденталното Ботево *там* („Там... там буря кърши клонове...“). Яворовото *там* е със засилена референциалност – денотацията преобладава над конотативните смисли. Въпреки настъпилото трафаретизиране на Ботевия деиктизъм обаче²¹, дори в този открито агитационен текст той успява да разтвори втори семантичен план, да посочи една *отвъдна* реалност, която най-малко се припокрива с лозунгови фрази от рода: „там / гори борбата с пламен; там картеч / и жупел носи вярна